

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.476 van 29 juni 2000
in de zaak A. 61.736/VII-12.919.**

In zake : Frans LOONTJENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

de bestendige deputatie van de
provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

Urbain GHISTELINCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Frans LOONTJENS op 6 januari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vragen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 27 oktober 1994 waarbij zijn beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kruishoutem van 6 juni 1994 tot verlening aan Urbain GHISTELINCK van de milieuvergunning tot uitbreiding van een aan de Gaspaardstraat te Nokere gelegen landbouwbedrijf met een braadkuikenstal voor 19.500 braadkippen, 5.000 liter mazoutopslag en 10 m³ mestopslag, wordt verworpen en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het arrest nr. 53.664 van 12 juni 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 25 oktober 1995;

Gelet op de beschikking van 27 november 1995 die de tussenkomst van Urbain GHISTELINCK toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 10 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 29 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 mei 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor verzoeker, van

Bestuurssecretaris I. CORRIJN, die verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat A. PATYN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De rechtspleging.

Overwegende dat op 20 juni 1995 verzoeker een "aanvulling van het verzoekschrift tot vernietiging" heeft ingediend; dat dergelijk niet in het procedurereglement voorzien stuk, dat overigens werd ingediend buiten de termijn van 60 dagen na betekening van de bestreden beslissing aan verzoeker, uit de debatten moet worden geweerd;

2. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 20 oktober 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kruishoutem aan Urbain GHISTELINCK aktename geldend als vergunning voor "80 grote zoogdieren, 40 gespeende varkens, 39 biggen, 328 m³ mestopslag".

2.2. Op 13 april 1994 dient Urbain GHISTELINCK bij het gemeentebestuur van Kruishoutem een milieu-vergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van een bestaande inrichting met "nieuwbouw braadkuikenstal + loads".

Het voorwerp wordt omschreven als volgt :

"3.2 : lozen van normaal huisafvalwater in gracht
9.3.c.1 : gevogelte : 19.500 braadkuikens
15.1.1 : overdekte ruimte voertuigen : 3 traktoren,
10 aanhangwagens
17.3.6.1.b. : mazoutopslag : uitbreiding met 5000 l
tot 8000 l (bovengronds)
28.2.c.1 : mestopslag : uitbreiding met 10 m³ tot
338 m³".

In de milieuvergunningsaanvraag is sprake van een "opvangciterne spoelwater".

Voorts wordt vermeld dat een "bouwaanvraag is ingediend".

Op de plannen in bijlage bij de milieuvergunningsaanvraag is bij de te bouwen stal een opvangciterne van 10 m³ voorzien.

2.3. Op 6 juni 1994 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kruishoutem de gevraagde vergunning voor een termijn die eindigt op 1 september 2011. De vergunning wordt afhankelijk gemaakt van de strikte naleving van volgende voorwaarden :

"§ 1. Algemene : (zie bijlage 1)
V01 Algemene milieuvoorwaarden - algemeen
V02 Algemene milieuvoorwaarden - geluid
V03 Algemene milieuvoorwaarden - oppervlaktewater
V05 Algemene milieuvoorwaarden - lucht
§ 2. Sectoriële : (zie bijlage 1)
V32 Dieren
V37 Parkeerplaatsen voertuigen
V46, V49, V 56 Gevaarlijke stoffen
zie bijlage 1 bij onderhavig besluit
§ 3. Bijzondere milieuvoorwaarden :
1. Aanbrengen van een groenscherm in het eerstvolgend plantseizoen.
Op een reglementaire afstand van de perceelsgrenzen dient rond het nieuwe en ook bij de bestaande bedrijfsgebouwen een winterhard groenscherm, bestaande uit streekeigen soorten, te worden aangebracht tijdens het eerstvolgende plantseizoen. Dit groenscherm moet dicht zijn van structuur zodat het vanuit alle gezichtshoeken visuele hinder belet. Bij niet aanslaan van de beplanting, moeten de dode of

kwijnende exemplaren, in het eerstkomende plantseizoen vervangen worden.

2. De exploitant dient na uitvoering van de werken (ten laatste 3 jaar na het afleveren van de vergunning) de milieudienst van het gemeentebestuur in kennis te stellen, zodat deze dienst een evaluatieverslag kan opmaken dat bij het dossier wordt gevoegd".

2.4. Met een aangetekend schrijven van 8 juli 1994 komt verzoeker tegen deze beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

2.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

- In het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 12 augustus 1994 wordt vastgesteld dat de aanvrager over voldoende cultuurgronden (in eigendom of pacht) beschikt voor een ecologisch verantwoorde mestafzet, doch luidt het advies toch ongunstig gezien de wenselijkheid om de mestafzetmogelijkheden van de bestaande bedrijven in de gemeente Kruishoutem te vrijwaren.

Wat betreft de dieren wordt de aanvraag niet verenigbaar geacht met de doelstellingen van het mestdecreet.

Wat betreft de mestopslag wordt subsidiair, onder voorbehoud van de goedkeuring van de aangevraagde dierpopulatie, gunstig geadviseerd omdat de opslagcapaciteit voldoende is om de in het mestdecreet voorziene periode van uitrijverbod te kunnen overbruggen.

- Op 26 augustus 1994 verleent het bestuur ruimtelijke ordening een gunstig advies.
- Wat betreft de lozing van afvalwaters verleent de Vlaamse Milieumaatschappij op 31 augustus 1994 een

gunstig advies op voorwaarde dat er wordt voldaan aan de van toepassing zijnde Vlareem-reglementering. In het advies wordt overwogen dat het reinigingswater van de stal opgevangen wordt.

- Op 31 augustus 1994 verleent het bestuur milieuvergunningen een gunstig advies. Wat betreft de impact van de exploitatie op het leefmilieu staat in het advies te lezen wat volgt :

"Lucht

Stal met verticale uitstoot - Kokers 1,5 m boven nok; volgens het aantal waarderingspunten (gelegen tussen 75 en 150) dient de vereiste minimumafstand 300 m te bedragen.

Geluid

Isolatielaag (8 cm) in dak volgens plan.

Afvalwater

ANHA wordt opgevangen in citerne van 10.000 l

Mestafzet

De fosfaatproductie bedraagt 5.842 kg P_2O_5 , er zijn 36,5 ha grond nodig (aan 150 kg P_2O_5 /ha) terwijl 44,5 ha voorhanden is in eigendom of pacht".

- Op 26 september 1994 brengt de provinciale milieudeskundige een gunstig advies uit. In fine van het advies worden de elementen waarop het is gebaseerd als volgt samengevat :

"- de ligging in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied bestemming waarmee de inrichting in overeenstemming is;

- de ligging op ruime afstand van alle 'gevoelige' gebieden;

- dat het een bestaand vergund bedrijf betreft;

- dat de onmiddellijke omgeving vrij schaars bewoond is;

- dat voor geur- en lawaaihinder niet dient gevreesd;

- dat de mestafzet gewaarborgd is;

- dat de ingediende bezwaren worden ondervangen door de in het vergunningsbesluit van het CBS opgenomen milieuvoorwaarden".

- Op 4 oktober 1994 adviseert de provinciale milieuvergunningscommissie eveneens gunstig. Verzoeker en de vergunningsaanvrager worden gehoord, en deze

laatste verklaart onder meer dat het reinigingswater van de mestkippenstal zal worden opgevangen en op het land verspreid overeenkomstig het mestdecreet.

2.6. Op 27 oktober 1994 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de thans bestreden beslissing.

Het bestreden besluit verwijst naar de gunstige adviezen van respectievelijk het bestuur milieuvergunningen en het bestuur ruimtelijke ordening van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, van de Vlaamse Milieumaatschappij en van de provinciale milieuvergunningscommissie alsmede naar het deels gunstig (mestopslag) en deels ongunstig (dieren) advies van de Vlaamse Landmaatschappij.

Het beroep van verzoeker wordt verworpen omdat "de inrichting planologisch stedenbouwkundig en milieutechnisch verenigbaar is met de omgeving; dat alle aangevoerde bezwaren ongegrond zijn; dat het schepencollege terecht de milieuvergunning afleverde; dat de opgelegde algemene, sectoriële en bijzondere milieuvoorwaarden volstaan om overmatige hinder voor de mens en het milieu te voorkomen". Deze conclusie in het besluit wordt geëxpliciteerd als volgt :

"Overwegende dat de huidige aanvraag de uitbreiding van een bestaand vergund landbouwbedrijf beoogt met een stal voor 19.500 braadkippen, 5.000 l mazout en 10 m³ mestopslag;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de onmiddellijke omgeving vrij schaars bewoond is; dat het dichtstbijgelegen woongebied met landelijk karakter op ca. 700 m en de andere gevoelige gebieden op meer dan 1 km verwijderd zijn vanaf de inrichting;

Overwegende dat de uitbreiding van het landbouwbedrijf planologisch verenigbaar is met de omgeving;

Overwegende dat in het vergunningsbesluit de aanleg en evaluatie van een groenscherm opgelegd werden : dat bovendien de geplande stal aansluit bij de bestaande infrastructuur; dat bovendien in het kader van de bouwaanvraag eveneens de ruimtelijke inpassing geëvalueerd wordt; dat de inrichting mits stipt en volledig uitvoeren van het opgelegde groenscherm stedenbouwkundig verenigbaar is met de omgeving;

Overwegende dat de inrichting op ruime afstand gesitueerd is voor alle gevoelige gebieden; dat het bedrijf voldoet aan de afstands- en verbodsbepalingen (minstens 300 meter) van VLAREM II; dat in een straal van 100 m geen woningen staan; dat de dichtste woning op ca. 150 m van de geplande braadkippenstal gelegen is; dat, gelet op de schaarse bebouwing in de omgeving, gelet op het geplande concept met isolatie en milieukokers met verticale uitstoot en gelet op de ruime afstand tot alle gevoelige gebieden en gelet op de opgelegde milieuvoorwaarden, overmatige geur- en lawaaihinder niet te vrezen valt;

Overwegende dat de exploitant voor het uitspreiden van de totale mestproduktie, volgens de norm 150 kg P_2O_5 /ha over 36,5 ha landbouwgrond dient te beschikken; dat hij beschikt over 44,5 ha kultuurgronden in eigendom en/of in pacht; dat een ekologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is;

Overwegende dat de huiswaters van de braadkippenstal opgevangen worden in een citerne en het normaal huisafvalwater geloosd wordt via een septische put; dat de vaste mestopslag dient verhard te worden; dat de bovengrondse stookolietank dient ingekuipt te worden; dat mits naleven van de opgelegde milieuvoorwaarden bodemen oppervlaktewaterverontreiniging voorkomen wordt";

2.7. Volledigheidshalve weze aangestipt dat de tussenkomende partij op 30 mei 1994 de nodige bouwvergunningen bekam voor het oprichten van de mestkuikenstal.

Bij arrest nr. 57.037 van 14 december 1995 werd deze beslissing geschorst wegens het niet aangegeven zijn op het bouwplan van bestaande begroeiing. Het annulatieberoep mondde uit in een afstand van geding toegekend bij arrest nr. 73.477 van 6 mei 1998.

Op 20 mei 1996 werd aan de tussenkomende partij opnieuw de bouwvergunning verleend voor het oprichten van de mestkuikenstal.

Bij arrest nr. 66.936 van 24 juni 1997 werd de vordering tot schorsing, onder meer door verzoeker ingesteld tegen die beslissing, verworpen. Het annulatieberoep mondde ook uit in een afstand van geding toegekend bij arrest nr. 79.378 van 22 maart 1999;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende, dat in het eerste middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, van de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, alsmede machtsoverschrijding,

doordat, samengevat, de milieuvergunning wordt afgegeven voor het omvormen van een in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen landbouwbedrijf tot braadkuikenkwekerij waarvan de stal 65 bij 18 meter of 1.950 m² en een bijhorende loods 600 m² groot zijn,

terwijl met een bedrijf van een zodanige omvang niet meer kan worden gesproken van een echte landbouwactiviteit in de zin van "grondbewerkingen van het land om gewassen te telen" omdat de beschikbare gronden enkel nog dienen voor de mestafzet van de pluimveeteelt,

zodat het bedrijf eerder in een ambachtelijke zone hoort alhoewel "artikel 11 (van het koninklijk besluit van 28 december 1972) het toch (schijnt) toe te laten" als aan een afstandsnorm is tegemoet gekomen, hetgeen in casu het geval is;

dat verzoeker betoogt dat bij het onderzoek van de aanvraag alleen rekening is gehouden met de stal en

niet met de loods rechts van het bedrijf, zodat de vastgestelde verenigbaarheid met het gewestplan op een onvolledige beoordeling berust, dat de bouwvergunning geen deel uitmaakt van het dossier aan de hand waarvan het bestreden besluit is tot stand gekomen terwijl de beoordeling van de landschappelijke verenigbaarheid van het bedrijf met de omgeving niet louter op basis van een kadasterplan kan gebeuren, zonder dat de specifieke kenmerken van het gebouw gekend zijn, dat er evenmin sprake is van de bergplaats voor drie tractoren en een aanhangwagen, die eveneens moet worden geïntegreerd in het landschap en dat het opgelegde groenscherm -dat daarenboven onvoldoende gespecificeerd is- nooit het oorspronkelijk gezichtsveld kan teruggeven;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt als volgt :

"a) Schending van de stedenbouwwet

De verzoeker voert aan dat deze inrichting als niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf voor intensieve veeteelt strijdig is met het agrarisch gebied en bovendien de schoonheidswaarde ervan aantast.

De Bestendige Deputatie merkt op dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde (KB 24/02/1977) gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het dichtstbijgelegen woongebied met landelijk karakter is op 700 meter gesitueerd. De andere gevoelige gebieden (woon-, parkgebieden, ...) liggen op 1.000 meter en meer. De onmiddellijke omgeving is vrij schaars bewoond; in een straal van 100 meter rond de inrichting staat geen enkele woning. De dichtste woning staat op 150 meter van de geplande braadkippenstal. Het landbouwbedrijf bestaat reeds uit 2 rundveestallen met samen 80 runderen en 228 m³ mestopslag, een mestvaalt van 100 m³ vaste mest, een schuur en 3.000 liter mazoutopslag. Het bedrijf bouwde de vergunde varkens en biggen volledig af.

Het bedrijf zou in de toekomst een gemengd karakter hebben : rundvee en braadkippen. De ligging in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied vereist dat de inrichting voldoet aan de planologische en esthetische criteria.

Artikelen 11.4.1. en 15.4.6.1. van hogervermeld KB stellen dat de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen bevatten, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 meter van een woongebied of op ten minste 100 meter van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 meter en 100 meter geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden. De landschappelijk waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

In casu kan niet a priori gesteld worden dat het bedrijf niet aan de grond gebonden is. Enerzijds heeft het bedrijf een gemengd karakter (rund- en pluimvee) en anderzijds heeft de landbouwer grond nodig om de mest uit te spreiden (44,5 ha in eigendom of pacht). Los van de discussie over het grondgebonden karakter van het bedrijf staat vast dat voldaan is aan de afstandsnormen van de stedenbouwwet en dat de afstand tot hindergevoelige gebieden ruimschoots volstaat om alle hinder te voorkomen (700 meter en meer). Bovendien dient opgemerkt dat de afstandsnormen van de stedenbouwwet niet gelden voor een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf.

De inrichting stemt overeen met het planologisch criterium.

De appreciatie van de verenigbaarheid met de schoonheidswaarde dient uiteraard geconcretiseerd te worden bij de bouwaanvraag. In casu werd de bouwvergunning afgeleverd op 30/05/1994. In deze bouwvergunning werd de ruimtelijke inpasbaarheid geëvalueerd. In de milieuvergunning werd de aanleg van een winterhard groenscherm opgelegd rondom de volledige inrichting teneinde de integratie in het landschap te creëren. Verder kan verwezen worden naar de gunstige adviezen van de AROHM - Bestuur Ruimtelijke Ordening in dit dossier. Ook de plannen

tonen aan dat de braadkippenstal direct aansluit bij de bestaande gebouwen en de infrastructuur een geïntegreerd bouwsel is. Al deze elementen tonen aan dat de inrichting eveneens voldoet aan het esthetisch criterium.

Verder kan nog opgemerkt worden : vertonen de oude gebouwen een hogere schoonheidswaarde dan een nieuw, aansluitend gebouw met aangepast groenscherm ?

De Bestendige Deputatie besluit dat de inrichting overeenstemt met de bindende voorschriften van het gewestplan.

Het hogervermeld arrest m.b.t. het verzoek tot schorsing beaamt dat de vergunningverlenende overheid haar ruime appreciatiebevoegdheid in alle redelijkheid en conform deze regelgeving hanteerde.

b) Machtsoverschrijding - dwaling

De verzoeker werpt op dat de milieuvergunningsaanvraag onvolledig was, met name ontbrak de bouwvergunning en de beslissing onjuist is m.b.t. de bergplaats.

De Bestendige Deputatie merkt op dat de milieuvergunningsaanvraag op 13/04/1994 bij het gemeentebestuur ingediend werd. De aanvraag vermeldt terecht dat de bouwaanvraag aangevraagd werd, want de bouwvergunning werd pas op 30/05/1994 verkregen. De aanvraag bevatte een bouw- en situeringsplan van de braadkuikenstal voor 19.500 stuks pluimvee en een loods voor 3 tractoren en 10 aanhangwagens; deze plannen dienden eveneens voor de bouwaanvraag. De voedersilo's (2 x 12 ton) en tevens op het plan aangeduid, zijn niet ingedeeld volgens de rubriekindeling van VLAREM I.

Het vergunningsbesluit van het Schepencollege omschreef de aanvraag als 'uitbreiding met braadkuikenstal en loods' en vermeldde correct de toepasselijke rubrieken, nl. 3.2, 9.3.c.1, 15.1.1, 17.3.6.1.b, 28.2.c.1.

Ook het bestreden besluit van de Bestendige Deputatie hernam in artikel 1 deze correcte omschrijving. Alle aangevraagde en ingedeelde inrichtingen werden besproken en vermeld in de kwestieuze beslissingen. Het dossier, de adviezen en de beslissing tonen aan dat de overheid volledig en correct ingelicht werd en geoordeeld heeft. Het hogervermelde arrest m.b.t. het verzoek tot schorsing bevestigt deze stelling";

3.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord erop wijst dat de bindende en verordenende kracht van de gewestplannen tot gevolg heeft dat de overheid, zowel bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag als bij de beoordeling van

de bouwvergunningsaanvraag, er rekening mee moet houden, dat bijgevolg concreet diende te worden nagegaan of de uitbreiding van het bedrijf als een landbouwbedrijf te beschouwen is en verenigbaar is met de schoonheidswaarde van het landschap, zeker indien men rekening houdt met het summiere advies van de AROHM; dat met betrekking tot het afdoende karakter van het groenscherm hij verwijst naar het arrest nr. 40.970 van 5 november 1992 waarin de schorsing werd bevolen van de vergunning van twee varkensstallen in schaarsbebouwd gebied omwille van de schending van het landschappelijk waardevol karakter; dat hij doet gelden dat het in casu eveneens om prefab-modernistische stallenbouw gaat, dat de feitelijke omstandigheden vergelijkbaar zijn en dat ook hier het groenscherm tijdens de winter en de lente geen voldoende camouflering zal geven, dat indien de redenering van de verwerende partij zou worden gevolgd, alsdan men om het even welk gebouw kan neerzetten in een landschappelijk waardevol gebied, hetgeen zou neerkomen op een flagrante uitholling van de voormelde voorschriften, dat de bewering als zou de nieuwbouw aansluiten met de bestaande gebouwen juist is maar moet worden gerelativeerd daar dit slechts een deelaspect is en de overige kritiek op het besluit niet kan goedmaken : "de aansluiting wordt slechts meetkundig bekeken terwijl in deze context ook rekening dient gehouden te worden met de bouwstijl; in casu past zij niet bij de hoevewoning die aspectbepalend is voor het gehele erf; er wordt bijgevolg maar deels tegemoet gekomen aan de betekenis van de "schoonheidswaarde van een landschap"; dat met betrekking tot de aangevoerde machtoverschrijding en de dwaling verzoeker nog opmerkt dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat er geen enkele verwijzing is naar de landschappelijke verenigbaarheid van de loods en de voedersilo's, dat deze gebouwen een

impact hebben op de schoonheidswaarde van het landschap en dat hier vooral de voedersilo's een probleem vormen omdat zij opvallen en niet afgedekt worden door het groenscherm;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst betoogt dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat de landschappelijke waarde van het gebied zal worden aangetast door de geplande bouwwerken, dat de geplande gebouwen een geheel zullen vormen met de reeds bestaande gebouwen, dat bovendien werd opgelegd om een winterhard groenscherm aan te leggen rond de inrichting, zodat elke hinder zal worden belet, dat ook architecturaal de bouwwerken overeenkomen; dat inzake de aangevoerde machtsoverschrijding en de dwaling zij erop wijst dat de gegevens waarop de bestreden beslissing steunt niet onjuist of onvolledig zijn; dat zij desbetreffend doet gelden wat volgt :

- Ten onrechte wordt door verzoeker gesteld dat de loods niet voorkomt in de bestreden beslissing. De tussenkomende partij verwijst hier naar artikel 1 van de bestreden beslissing. Tevens wijst zij er op dat verzoeker bij het beroep bij de bestendige deputatie geen enkel argument ontwikkelde in verband met de loods voor de landbouwmachines. Er diende bijgevolg niet expliciet op deze loods te worden ingegaan bij de bespreking van de toekenning door de bestendige deputatie.
- De bouwvergunning bevond zich niet in het dossier omdat zij nog niet was verleend op het ogenblik van de aanvraag van de milieuvergunning. Anderzijds blijkt expliciet uit het advies van de AROHM dat de bouwvergunning werd toegekend voor de stal en de loods en in het milieuvergunningsaanvraagdossier

bevindt zich een gedetailleerde situatietekening. Er kan geen sprake zijn van onjuiste of onvolledige gegevens.

- De bestreden beslissing bevestigt de beslissing van het college van burgemeester en schepenen. Deze laatste beslissing stelt expliciet dat er een winterhard groenscherm dient te worden aangelegd rond de inrichting van de tussenkomende partij. De stelling als zou er geen maatregel voorzien zijn om de loods in het landschap te integreren is onjuist.
- Verzoeker stelt ten onrechte dat de bestreden beslissing het gezichtsveld over het landschap wegneemt aangezien de nieuwe gebouwen zich situeren naast de bestaande.
- De stelling als zou de groengordel zijn effect missen is onjuist gezien de samenstelling ervan.
- De milieuvergunningsaanvraag van tussenkomende partij was volledig en er werd rekening gehouden met alle aspecten bij de beoordeling door de bestendige deputatie. De stelling van verzoeker klopt niet;

dat zij in haar memorie als volgt repliceert op het betoog van verzoeker :

- De verwijzing naar het arrest nr. 40.970 van 5 november 1992 gaat niet op vermits de boerderij van tussenkomende partij gelegen is op de rand van een landschappelijk waardevol gebied en deze hoeve reeds in belangrijke mate bebouwd is.
- De bouwstijl wijkt niet af van de bestaande.

- Het groenscherm is geen camouflagemiddel maar een middel om het geheel te integreren in de landelijke omgeving.
- Zoals uit neergelegde foto's blijkt, is de "oude hoeve" helemaal niet landschapsbepalend, maar zijn de later bijgebouwde stallen en hangars dat wel. Het gevaar dat de op te richten loods afbreuk zal doen aan het landschapsbepalend element is derhalve onbestaande.
- Uit het grondplan van het bedrijf blijkt dat de te bouwen loods niet boven de bestaande loods zal uitsteken. Hoe kan verzoeker dan beweren dat zijn uitzicht belemmerd zal worden door de nieuw op te richten stal ?;

dat inzake de aangevoerde machtsoverschrijding en de dwaling zij opmerkt dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat haar erf zich in landschappelijk waardevol gebied bevindt, dat met dit aspect dus rekening werd gehouden, dat verzoeker tijdens zijn administratief beroep bij de bestendige deputatie met geen woord heeft gerept over de verenigbaarheid van het gebouw met de omgeving, zodat de bestendige deputatie er niet expliciet op hoefde in te gaan;

3.1.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie een "nieuw argument" toevoegt aan zijn eerste middel; dat hij met name doet gelden dat artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 onwettig is, daar het in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, met artikel 23 van de Grondwet en met het rechtszekerheidsbeginsel; dat hij betoogt dat evengenoemd artikel in strijd is met het gelijkheidsbeginsel omdat in tegenstelling tot bewoners van andere bestemmingsgebieden "de burger absoluut niet

(weet) waar hij aan toe is wanneer hij werkt of woont in een agrarisch gebied" alsook omdat "de afstandsregel van 300 meter/100 meter in het tweede lid van art. 11 van dit K.B. alleen de mensen in de nabije woongebieden en woonuitbreidingsgebieden beschermt", dat die bepaling artikel 23 van de Grondwet schendt omdat die grondwetsbepaling een recht op bescherming van het leefmilieu "van iedere Belgische burger" waarborgt terwijl door de vergunde inrichting het leefmilieu van verzoeker ernstig wordt aangetast, en een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel omdat bepaalde begrippen zoals "intensieve veeteelt" en "para-agrarisch" er niet in worden uitgelegd;

3.1.6.1. Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag, op grond van artikel 2, § 1, van de voormelde wet van 29 maart 1962 ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat luidens artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 "de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in het algemeen" en dat ze onder meer ook "gebouwen bestemd voor intensieve veeteelt" mogen bevatten; dat de ter zake opgelegde minimum afstanden van 300 meter tot een woongebied en 100 meter tot een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft, niet gelden in de gevallen waarin het, zoals te dezen, de uitbreiding van een bestaand bedrijf betreft; dat dienvolgens artikel 11 van evengenoemd besluit niet geschonden is; dat de door verzoeker in zijn laatste memorie opgeworpen exceptie dat artikel 11 van dat besluit onwettig is zodat het op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing diende te worden gelaten, onontvankelijk is; dat immers de aangevoerde wetsovertredingen

de openbare orde niet raken zodat verzoeker deze in limine litis had moeten aanvoeren;

3.1.6.2 Overwegende dat blijkens het bepaalde in artikel 15, 4.6.1., van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 in landschappelijk waardevolle gebieden "alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen"; dat het beantwoorden van de vraag of de uitbreiding in kwestie verenigbaar is met het landschappelijk waardevol gebied waarin het bedrijf is gelegen, tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid behoort die op dit punt een ruim appreciatierecht heeft; dat het de Raad van State enkel toekomt na te gaan of de overheid is uitgegaan van de feitelijke en in rechte juiste gegevens en of haar appreciatie niet kennelijk onredelijk is; dat te dezen het bestreden besluit is genomen op onder meer het gunstig advies van het bestuur ruimtelijke ordening van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat het wijst op de vrij schaarse bewoning van de onmiddellijke omgeving van het bedrijf, op de verplichting tot het aanleggen van een winterhard groenscherm en op het feit dat de geplande stal aansluit bij de bestaande gebouwen; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat deze redengeving steunt op feitelijk en in rechte juiste gegevens en dat de conclusie ervan, met name dat "de inrichting mits stipt en volledig uitvoeren van het opgelegde groenscherm stedenbouwkundig verenigbaar is met de omgeving", niet kennelijk onredelijk is; dat daaraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat geen melding is gemaakt van de loods, aangezien die buiten het bestek van de milieuvergunningsaanvraag valt; dat de voedersilo's niet milieuvergunningsplichtig zijn zodat hun stedenbouwkundige verenigbaarheid met de voor-

schriften van het gewestplan niet kon worden getoetst bij het nemen van de thans bestreden beslissing; dat, voorts, in het beroepen besluit van het college van burgemeester en schepenen wel degelijk melding is gemaakt van "rubriek 15.1.1., garages : al dan niet overdekte ruimte voor 3 tot en met 25 voertuigen of aanhangwagens andere dan personenwagens (3) aangevraagd : 13 voertuigen"; dat uit het administratief dossier blijkt dat op de dag van het indienen van de milieuvergunningsaanvraag, te weten 13 april 1994, de bouwvergunning nog niet was afgegeven zodat ze niet bij de aanvraag kon worden gevoegd; dat, overigens, de appreciatie van de verenigbaarheid van de bouwstijl van de gebouwen, waaronder de aard van de aan te wenden materialen, met het landschappelijk waardevol karakter van het gebied dient te worden onderzocht in het kader van de bouwaanvraag en aldus buiten de beoordelingsbevoegdheid valt van de milieuvergunningverlenende overheid; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat het tweede middel is genomen uit de schending van de motiveringsplicht zoals die is neergelegd in onder meer de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, alsmede van de artikelen 21, § 3, en 35, 3°, c), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat verzoeker in essentie doet gelden dat in het bestreden besluit geen afdoend antwoord werd gegeven op zijn bezwaar met betrekking tot het schenden van de schoonheid van het landschap, terwijl architecturaal er geen enkele beperking werd opgelegd alhoewel uit de foto's blijkt dat het woonhuis een traditioneel gebouw

is waarmee de kippenstal volstrekt onverenigbaar is, dat evenmin een afdoend antwoord is gegeven op de gedetailleerde kritiek van de bezwaarindieners op de wijze van afvoer van de afvalwaters en op de reukhinder, dat wat de afvalwaters betreft, in de bestreden beslissing enkel wordt gezegd dat "de huiswaters van de braadkippenstal opgevangen worden in een citern en het normaal huisafvalwater geloosd wordt via een septische put", dat niet werd ingegaan op het argument dat deze afvalwaters wettelijk vermoed worden niet-huishoudelijk afvalwater te zijn en dat de bestemming ervan ook niet gekend is, terwijl nochtans de exploitant zelf zegt dat hij zijn stal regelmatig zal leegspoelen, dat wat de geurhinder betreft, verzoeker vooral last zal hebben van stankhinder bij noordenwind en er bovendien geen enkele filter voor stof- of geurhinder is gepland, dat in het bestreden besluit helemaal niet is geantwoord op de bezwaren van verzoeker betreffende de te verwachten toename van de verkeershinder, dat het bestreden besluit het deels ongunstig advies van de Vlaamse Landmaatschappij in verband met de mestafzet zonder afdoende motivering verwerpt en geen antwoord verleent op de in dat advies gestelde opwerping dat er te weinig mestopslagcapaciteit aanwezig was om aan de voorwaarden van Vlarem II (artikel 352) te voldoen, dat ook niet is geantwoord op het opgeworpen probleem van de overbemesting "die blijkbaar dreigend of reëel is, gezien artikel 325 (lees : 351) van Vlarem II bepaalt dat Kruishoutem tot de kwetsbare zones behoort qua bemesting", dat ook geen advies werd ingewonnen van het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord daarop volgend verweer doet gelden :

"De verzoeker meent dat de volgende argumenten onvoldoende weerlegd werden : schoonheidswaarde van het landschap, lozen van afvalwater, reuk- en stankhinder, verkeershinder en mestafzet.

De Bestendige Deputatie merkt op dat het besluit verwijst naar de gunstige adviezen van de volgende bevoegde deskundige adviesinstanties : de AMINAL - Bestuur Milieuvergunningen, de AROHM - Bestuur Ruimtelijke Ordening, de Vlaamse Landmaatschappij, de Vlaamse Milieumaatschappij en de Provinciale Milieuvergunningscommissie. Haar besluit bevat ook expliciet een omstandige beschrijving van de planologische situering en de omgeving. Verder vermeldt haar besluit :

'Overwegende dat in het vergunningsbesluit de aanleg en evaluatie van een groenscherm opgelegd werden; dat bovendien de geplande stal aansluit bij de bestaande infrastructuur; dat bovendien in het kader van de bouwaanvraag eveneens de ruimtelijke inpassing geëvalueerd wordt; dat de inrichting mits stipt en volledig uitvoeren van het opgelegde groenscherm stedenbouwkundig verenigbaar is met de omgeving'.

Al deze impliciete en expliciete vermeldingen tonen aan dat de evaluatie van de schoonheidswaarde uitgebreid gemotiveerd werd. Het hogervermelde arrest in deze zaak toont aan dat deze appreciatie kennelijk redelijk genomen werd.

Inzake de bodem- en oppervlaktewaterverontreiniging bevat het besluit de volgende motivatie :

'Overwegende dat de huiswater van de braadkippenstal opgevangen worden in een citern en het normaal huisafvalwater geloosd wordt via een septische put; dat de vaste mestopslag dient verhard te worden; dat de bovengrondse stookolietank dient ingekuipt te worden; dat mits naleven van de opgelegde milieuvoorwaarden bodem- en oppervlaktewaterverontreiniging voorkomen wordt'.

Alle aspecten m.b.t. het lozen van afvalwaters worden hierin besproken. Uit het dossier, de adviezen en deze bewoordingen van het besluit blijkt dat het reinigingswater van de braadkippenstal opgevangen wordt in een citern (10 m³) en niet geloosd wordt, zoals aangeduid op het uitvoeringsplan in het dossier.

De milieuhygiënische impakt (geur- en lawaaihinder) wordt uitgebreid gemotiveerd in het besluit, met name :

'Overwegende dat de inrichting op ruime afstand gesitueerd is van alle gevoelige gebieden; dat het bedrijf voldoet aan de afstands- en verbodsbepalingen (minstens 300 meter) van VLAREM II; dat in een straal van 100 meter geen woningen staan; dat de dichtste woning op ca. 150 meter van de geplande braadkippenstal gelegen is; dat,

gelet op de schaarse bebouwing in de omgeving, gelet op de ruime afstand tot alle gevoelige gebieden en gelet op de opgelegde milieuvoorwaarden, overmatige geur- en lawaaihinder niet te vrezen valt'.

De adviezen waarnaar verwezen wordt en deze motivatie tonen aan dat geen overmatige hinder (lawaai, verkeer, geur, ...) te vrezen valt. De ruimtelijke afstand en het nieuwe concept maken immers dat geur- en lawaaihinder beperkt zijn tot het aanvaardbare niveau in een agrarisch gebied.

Inzake de mestafzet merkt de bestendige deputatie op dat het ongunstig advies van de Vlaamse Landmaatschappij m.b.t. de braadkippenstal steunt op 'de doelstellingen van het Mestdecreet'.

De gehanteerde criteria m.b.t. de vestiging van een nieuwe inrichting en de bemesting steunen op bepalingen van een ontwerp-MAP. De Bestendige Deputatie merkt op dat de huidige wettelijke regeling geen vestigingsverbod en gebiedsgerichte normen bevat. Het mestdecreet en uitvoeringsbesluiten bevatten enkel normering inzake de opslag en het uitspreiden van mest.

De volgende wettelijke norm geldt : maximum 150 kg P_2O_5 /ha. In casu bedraagt de totale jaarlijkse mestproduktie van het bedrijf, berekend op basis van artikel 5 van het mestdecreet : 5.842 kg P_2O_5 en 9.440 kg N. De exploitant dient dus over 36,5 ha landbouwgrond te beschikken om te voldoen aan de hogervermelde wettelijke uitspreidingsnorm. In het dossier toonde de exploitant aan over de 44,5 ha landbouwgronden te beschikken. Ook de VLM stelt in haar advies dat de exploitant zijn mest ecologisch verantwoord kan afzetten.

Verder adviseerde de VLM de uitbreiding van de mestopslag gunstig. De afbouw van de varkens, de bestaande, vergunde mestopslagruimten en de nieuwe mestopslag maken dat voldaan is aan de wettelijke opslagcapaciteit opgelegd in het mestdecreet en eveneens aan het door de verzoeker geciteerde 'VLAREM II' (opslagcapaciteit van 6 maanden).

De bestendige deputatie meent dan ook dat haar beslissing uitgebreid en correct gemotiveerd werd m.b.t. alle planologische en milieuhygiënische aspecten van het dossier en het beroepschrift.

Het hogervermelde arrest beaamt dat haar aangevochten beslissing voldoet aan de motiveringsplicht.

Verder merkt de bestendige deputatie op dat de toepasselijke rubrieken m.b.t. deze inrichting geen advies vereisten van de Administratie Gezondheidszorg. Alle verplichte adviezen werden ingewonnen en verschaften een volledig beeld van de milieu-impact van het bedrijf";

3.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de motivering van het bestreden besluit volstrekt niet afdoende is; dat hij daarvoor verwijst naar de uiteenzetting bij het eerste middel; dat met betrekking tot de afvalwaters verzoeker stelt dat de verspreiding over het land als lozing te beschouwen is, dit in tegenstelling tot het arrest in de schorsingsprocedure, hierbij verwijzend naar de artikelen 1, 13°, en 5, 16°, van Vlarem I, dat deze uitbreiding weliswaar verschilt van wat als lozing wordt beschouwd in het koninklijk besluit van 3 augustus 1976 betreffende het algemeen reglement voor het lozen van afvalwater, maar dat de bepalingen van Vlarem I hierop zeker voorrang hebben, dat in de bestreden beslissing enkel staat vermeld dat de huisafvalwaters van de braadkippenstal worden opgevangen in een citerne, dat wat er verder mee gebeurt pas later in de procedurestukken werd vermeld, dat de beslissing dus intrinsiek onvoldoende in feite is gemotiveerd wat betreft de bestemming en de hoeveelheid van dit afvalwater, alsook wat betreft de kwalificatie ervan, dat als dit chemisch vervuild afvalwater uitgespreid wordt over de velden palend aan de Wortegemstraat dit voor verzoeker zeer schadelijk is qua geur- en bodemwaterverontreiniging; dat wat de geurhinder betreft, verzoeker doet gelden dat het argument dat betrekking heeft op Vlarem II dat werd vernietigd, niet opgaat, dat de verwijzing naar hindergevoelige gebieden voor de woonsituatie van verzoeker totaal irrelevant is, daar hij niet in een dergelijk "hindergevoelig" gebied woont, maar op zeer korte afstand van de hinderverwekker, dat men dan ook bereid moet zijn de toestand feitelijk vanuit het oogpunt burenhinder te bekijken, ook al is de inrichting planologisch verenigbaar, dat er een bovenmatige hinder te verwachten is van de inrichting, dat in het kader van de loutere motivering er in de bestreden beslissing geen enkel inhoudelijk en specifiek

antwoord op deze grieven in verband met de woon-situatie gegeven is; dat, voorts, hij nog betoogt dat de bestendige deputatie verwijst naar de gunstige adviezen die werden gegeven, zonder deze evenwel te vermelden in haar bestreden beslissing, dat het verweer op dit punt niet afdoende is; dat, tenslotte, wat de verkeerstechnische kant betreft, verzoeker verwijst naar zijn verzoekschrift, en dat met betrekking tot de mestopslag en mestafzet verzoeker akkoord is dat geen beroep kan worden gedaan op het vernietigde Vlarem II;

3.2.4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst in essentie betoogt wat volgt :

- De schoonheidswaarde van het landschap die in het gedrang komt, heeft betrekking op de bouwaanvraag en heeft op zich niets te maken met de milieuvergunningsaanvraag. De bestreden beslissing is voor het overige afdoende gemotiveerd.
- Met betrekking tot de motiveringsplicht bij de afvalwaters was de milieuvergunningsaanvraag duidelijk. Er werden twee verschillende rubrieken opgegeven zodat er redelijkerwijze geen sprake kan zijn van verwarring. De aanvraag was aldus niet gebrekkig.
- Het argument dat het huiswater van de stal wettelijk wordt vermoed geen huishoudelijk afvalwater te zijn, wordt weerlegd door de bestendige deputatie. Ook hier wordt duidelijk gemaakt dat het om twee verschillende soorten afvalwaters met een onderscheiden bestemming gaat.

- De bewering dat de bestendige deputatie niet zou zijn ingegaan op het argument van verzoeker dat de bestemming van het afvalwater niet bekend is, gaat niet op nu verzoeker in zijn beroepschrift niet heeft gevraagd wat de bestemming van huiswater van de kippenstal dan wel zou zijn. Er werd enkel gevraagd of het water niet eerder als landbouwafvalstof diende te worden beschouwd, zodat het niet in de gracht mocht worden geloosd. De bestendige deputatie diende aldus niet expliciet te vermelden wat de bestemming van het spoelwater was.
- Uit de vorige punten blijkt dat de vraagstelling van verzoeker in zijn beroepschrift voor de bestendige deputatie met betrekking tot het huiswater van de kippenstal afdoende werd beantwoord door de bestreden beslissing.
- Met betrekking tot de reuk- en stankhinder beperkt verzoeker zich tot de vaststelling dat er reukhinder aanwezig is en dat 13 ventilatiekokers niet voldoende zijn om dit te voorkomen. Hij geeft hiervoor geen technische motivering. Gelet op de ruime afstand van verzoekers woning ten opzichte van de hindergevoelige gebieden (zich hierbij baserende op het vernietigde Vlarem II) en gelet op de gebrekkige argumentatie van verzoeker met betrekking tot de ventilatiekokers en de onvoldoende spreiding om de geurhinder te voorkomen, is de motivering van de bestreden beslissing afdoende.
- Wat het verkeerstechnische aspect betreft wordt er op gewezen dat de inrichting gelegen is aan een provincieweg. Het college van burgemeester en schepenen stelt dat er geen grotere verkeersdrukte zal zijn door het toekennen van de vergunning. Verzoeker motiveert niet waarom dit wel het geval zou

zijn in zijn beroepschrift bij de bestendige deputatie. De bestendige deputatie schendt bijgevolg haar motiveringsplicht niet door niet expliciet op deze grief in te gaan.

- Het advies van de Vlaamse Landmaatschappij dat deels ongunstig was, was irrelevant bij de beoordeling van deze zaak. Enerzijds beschikt de tussenkomenende partij over voldoende gronden, die niet door anderen worden gebruikt, om zijn mest af te zetten. Anderzijds is de opmerking inzake de mengmestopslag ook irrelevant aangezien braadkippen enkel vaste mest produceren en geen mengmest. De opslag van deze mengmest blijkt, luidens het advies van de Vlaamse Landmaatschappij, geen probleem te zijn. De rest van het bedrijf is vergund tot 2011. Ook wat dit punt betreft is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd.
- Wat het advies betreft van de administratieve gezondheidsdienst, was dit luidens artikel 20 van Vlarem I niet vereist;

3.2.4.2. Overwegende dat de tussenkomenende partij in haar memorie met betrekking tot het huiswater van de kippenstal verduidelijkt dat het hier gaat over water dat ontstaat bij de natte reiniging van de stallen, nadat deze reeds droog werden gereinigd, dat dit water feitelijk niet meer is dan verdunde mest, dat als dit conform de normen van het mestdecreet over de velden wordt verspreid er geen sprake is van lozing, dat deze waters trouwens niet schadelijker zijn dan gewone kippenmest; dat inzake de reuk- en stankhinder zij nog opmerkt dat de tolerantiegraad voor geurhinder hoger ligt in een agrarisch gebied;

3.2.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog doet gelden dat de bezwaren op het vlak van de schoonheidswaarde van het landschap niet beantwoord zijn "zoals men mag verwachten (bv. qua bouwstijl, schaalbreuk met omliggende gebouwen, geen bijzonderheden qua groenvoorzieningen, enz.)", dat dit geen loutere aangelegenheid van de bouwvergunning betreft, dat "overigens (...) intussen (blijkt) dat de bouwvergunning werd vernietigd met het arrest nr. 57.037 van 14 december 1995, zodat de verwijzing naar de beoordeling van de bouwaanvraag iedere grond mist"; dat, wat het afvalwater betreft hij nog doet gelden dat het juist is dat er sprake is van een tussenopslag in een citerne, doch dat dit gebeurt in afwachting van de lozing op het veld, dat hoedanook enig gegeven omtrent het volume en de samenstelling van het bedoelde afvalwater ontbreekt; dat inzake de geur- en stankhinder hij verwijst naar eerdere procedurestukken en doet gelden dat volgens de statistieken pluimvee in belangrijke mate bijdraagt tot de uitstoot van ammoniak; dat hij toegeeft dat de verkeerstechnische aspecten eerder een bijkomstige aangelegenheid betreffen en dat, wat de mestafzet en mestopslag betreft, de verwijzing in het auditoraatsverslag naar de rechtspraak van de Raad van State desbetreffend hem "noopt tot inbinding van zijn standpunt"; dat hij zijn repliek besluit als volgt :

"Samengevat meent verzoeker dat minstens de motivering op het vlak van de planologische bestemming faalt.

Voor het overige kan thans in zekere zin het auditoraatsverslag bijgetreden worden, onder voormeld voorbehoud";

3.2.6.1. Overwegende dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, erin gelegen is dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende

beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, dat de formele motiveringsplicht, opgelegd bij voornoemde wet alsook bij artikel 50, 3°, van Vlarem I niet vereist dat de beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom de ingewonnen adviezen - of sommige ervan - niet worden gevolgd of dat expliciet en in detail een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde argumenten; dat het noodzakelijk doch voldoende is dat de beslissing duidelijk de fundamentele redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen;

3.2.6.2. Overwegende, wat de schoonheidswaarde van het landschap betreft, dat het bestreden besluit wijst op het feit dat de geplande stal aansluit bij de reeds bestaande infrastructuur, op de in de overeenstemmende bouwvergunning gemaakte evaluatie van de ruimtelijke inpassing, alsook op de in de vergunning opgelegde verplichting tot het aanleggen van een winterhard groenscherm en het evalueren daarvan; dat die motivering als afdoende kan worden beschouwd; dat verzoeker in zijn laatste memorie ten onrechte doet gelden dat het motief gestoeld op de in de bouwvergunning gemaakte evaluatie van de ruimtelijke inpassing geen rechtsgeldig motief zou vormen daar "intussen (...) de bouwvergunning werd vernietigd met het arrest nr. 57.037 van 14 december 1995"; dat immers met laatstgenoemd arrest enkel de schorsing werd bevolen van de beslissing van 30 mei 1994 wegens het niet aangegeven zijn op het bouwplan van een vijftal knotwilgen, terwijl het annulatieberoep is uitgemond in een afstand van geding toegekend bij arrest nr. 73.477 van 6 mei 1998, zodat die beslissing niet als onwettig kan worden aangemerkt;

3.2.6.3. Overwegende dat met betrekking tot de afvalwaters het bestreden besluit overweegt "dat de huiswaters van de braadkippenstal opgevangen worden in een citern en het normaal huisafvalwater geloosd wordt via een septische put"; dat alzo het besluit een onderscheid maakt tussen het reinigingswater van de stal, dat opgevangen wordt in een vergaarbak, en het normaal huisafvalwater; dat uit die overweging ook blijkt dat het reinigingswater van de stal dus niet zonder meer beschouwd wordt als normaal huisafvalwater; dat uit de verklaring van de tussenkomende partij tijdens de vergadering van de provinciale milieuvergunningscommissie van 4 oktober 1994 blijkt dat het reinigingswater zal worden opgevangen en op het land verspreid overeenkomstig de in het meststof-fendecreet vervatte regeling; dat desbetreffend wordt vastgesteld dat met het bestreden besluit aan de tussenkomende partij een vergunning werd verleend voor de uitbreiding van de mestopslag (rubriek 28.2.c.1.) met 10 m³, zijnde de capaciteit van de opvangciterne waarin het reinigingswater wordt opgevangen; dat het besluit er dus terecht van uitgaat dat het reinigingswater van de kippenstal dat in de opvangciterne wordt opgeslagen niet moet worden beschouwd als afvalwater in de zin van artikel 1, 13°, d), van Vlarem I, vermits het niet wordt geloosd in de zin van die bepaling en uit de bijlage van dat reglement (indelingsrubriek 3) blijkt dat enkel het lozen van afvalwaters vergunnings- of meldingsplichtig is; dat, aangezien het te dezen niet gaat om afvalwaters maar om dierlijke mest, verzoekers opmerking in zijn laatste memorie dat "hoe dan ook enig gegeven omtrent het volume en de samenstelling van het bedoelde afvalwater ontbreekt", niet relevant is; dat het besluit met betrekking tot de afvalwaters afdoende is gemotiveerd;

3.2.6.4. Overwegende dat het besluit met betrekking tot de geur- en lawaaihinder verwijst naar "de afstand tot alle gevoelige gebieden" en overweegt "dat voldaan is aan de afstands- en verbodsbepalingen (minstens 300 meter) (...), dat de dichtste woning op ca. 150 meter van de geplande braadkippenstal gelegen is" en voorts wijst op de schaarse bebouwing in de omgeving, het geplande concept met isolatie en milieukokers met verticale uitstoot en de opgelegde milieuvoorwaarden; dat ook op deze punten het besluit afdoende is gemotiveerd;

3.2.6.5. Overwegende dat gelet op het in de laatste memorie door verzoeker gestelde, te weten het bijtreden "voor het overige" van het standpunt van de auditeur, namelijk de niet gegrondheid van de aangevoerde grief inzake de mestafzet en mestopslag en inzake het ontbreken van het advies van het Bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, alsook het niet doorslaggevend karakter van de "verkeerstechnische aspecten", de Raad van State zijn onderzoek tot voorgaande punten kan beperken; dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat het derde middel is genomen uit de schending van artikel 4, § 1, van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn van dieren, en van de motiveringsplicht, doordat de verleende vergunning tot gevolg heeft "dat 19.500 kippen zullen kunnen samengehouden worden in een leefruimte van 1950 m² of dus 1/10 m² per kip, of dus bv. 100 cm op 10 cm of 50 cm op 20 cm", terwijl luidens voormelde wetsbepaling ieder persoon die een dier houdt, de nodige maatregelen moet nemen om het in overeenstemming met onder meer zijn aard en zijn fysiologische en ethologische

behoeften een aangepaste huisvesting te verschaffen, hetgeen te dezen niet zal gebeuren nu kippen van nature uit zeer levendige en beweeglijke vogels zijn voor welke per stuk enkele vierkante meters ruimte nodig zijn;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de ingeroepen wetgeving niet behoort tot de haar in het kader van de milieuvergunningswetgeving toegewezen appreciatiebevoegdheid die beperkt is tot de externe hinder van het bedrijf;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie verklaart zich desbetreffend te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State;

3.3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst doet gelden dat verzoeker geen belang heeft bij dit middel omdat de erin aangeklaagde wetsovertredingen zijn belangen niet schaden; dat voorts zij er op wijst dat de in het middel aangehaalde wetgeving niet valt onder de appreciatiebevoegdheid van de bestendige deputatie en dat verzoeker deze grief niet liet kennen aan het college van burgemeester en schepenen, noch uitte in zijn beroepschrift voor de bestendige deputatie;

3.3.5. Overwegende dat de ingeroepen bepaling van de dierenbeschermingswet van 14 augustus 1986 de daarin vervatte verplichtingen oplegt aan de houders van dieren en niet aan de overheid die moet oordelen over een milieuvergunningsaanvraag; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat in het vierde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 1, 13°, en

artikel 5, § 1 (lees : 2), 10°, 16° en 18°, van Vlarem I, alsmede machtsoverschrijding,

doordat, samengevat, het bestreden besluit de spoel- en afvalwaters van de stal beschouwt als normaal huishoudelijk afvalwater,

terwijl blijkens voormeld artikel 1, 13°, van Vlarem I afvalwater afkomstig van onder meer bestendige diergaarden met meer dan 300 stuks pluimvee wordt beschouwd als "ander afvalwater dan normaal huisafvalwater",

en doordat het bestreden besluit is genomen zonder dat de verwerende partij beschikte over de gegevens bepaald in artikel 5, § 2, 10° en 16°, van Vlarem I en over de bouwvergunning;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt als volgt :

"De verzoeker stelt dat de milieuvergunningsaanvraag onvolledig was.

De Bestendige Deputatie verwijst naar haar verweer onder punt 3b en c2. M.b.t. de afvalwaters dient opgemerkt dat enkel normaal huishoudelijk afvalwater (rubriek 3.2) geloosd wordt via een septische put. Het reinigingswater van de braadkippenstal komt in een citerne (10 m³) terecht (zonder afvoer naar oppervlaktewater) en wordt opgehaald.

De aanvraag, de bijhorende plannen en de besluiten bevatten deze correcte gegevens. De informatie m.b.t. de bouwaanvraag en de preventie-maatregelen werden eveneens in de milieuvergunningsaanvraag vermeld. De milieuvergunningsaanvraag was volledig";

3.4.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat luidens artikel 5, 16°, van Vlarem I een lozing in de bodem ook als een lozing wordt beschouwd en dat het afvalwater van de kippenstal hoedanook niet-huishoudelijk afvalwater is (artikel 1, 13°, van Vlarem I) zodat de hoeveelheid, de samenstelling enz. in de aanvraag moet worden vermeld, hetgeen niet is gebeurd, dat nochtans het bedrijf van verzoeker is ge-

leggen in een kwetsbaar gebied wat grondwater betreft; dat wat de correcte invulling van de vergunningsaanvraag betreft, verzoeker verwijst naar het arrest nr. 44.498, DE BUS e.a, van 14 oktober 1993;

3.4.4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst doet gelden dat verzoeker geen belang heeft bij dit middel, enerzijds omdat zijn woning te ver weg ligt, en anderzijds omdat de milieuvergunning slechts betrekking heeft op de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater; dat zij opmerkt dat verzoeker overigens zelf zijn afvalwater loost in de oppervlaktewateren; dat, subsidiair, zij doet gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het huiswater van de kippenstal niet beschouwd wordt als normaal huishoudelijk afvalwater zodat artikel 1, 13°, van Vlarem I niet kan geschonden zijn en dat het huiswater van de kippenstal geen chemische resten bevat zodat de milieuvergunning geen normen diende op te leggen in verband met de lozing van dit water op het land en bijgevolg artikel 5, § 2, 10°, 16° en 18°, niet geschonden zijn; dat met betrekking tot de machtsoverschrijding de tussenkomende partij nog opmerkt wat volgt :

- Het normaal huishoudelijk afvalwater is niet inherent aan de landbouwactiviteit. Het komt voort van het gezin van de tussenkomende partij en verschilt als dusdanig niet qua samenstelling van de andere gezinnen. Het moest bijgevolg niet worden vermeld.
- Met betrekking tot de vaste mest werd in de aanvraag duidelijk weergegeven welke de opslagcapaciteit was, wat de mestproductie van de kippen zou zijn en op welke wijze zij zou worden afgezet.

- Met betrekking tot het huiswater van de kippenstal werd door de tussenkomende partij op de hoorzitting van de provinciale milieuvergunningscommissie uiteengezet dat dit enkel bestaat uit het water waarmee de mestresten na het uitmesten van de stal weggespoeld worden. Dit water bevat geen chemische stoffen. De opslag en de verwijdering ervan werd aangegeven in de aanvraag en op de hoorzitting. De bestendige deputatie beschikte dus over alle gegevens vereist door artikel 5, § 2, 10°, 16° en 18°, van Vlarem I.

- Ten tijde van de milieuvergunningsaanvraag was de bouwvergunning nog niet verleend. Zij diende bijgevolg niet te worden toegevoegd aan de aanvraag. Artikel 5, § 2, 18°, van Vlarem I is dus niet geschonden. Anderzijds werd wel de datum en het dossiernummer van de bouwvergunningsaanvraag aangegeven in de milieuvergunningsaanvraag. Tevens bevonden zich in bijlage tot de milieuvergunningsaanvraag twee gedetailleerde inplantingsplannen. Daarnaast blijkt uit het advies van de AROHM dat deze op de hoogte was van de verlening van de bouwvergunning en dat ermee werd rekening gehouden. Ook hier beschikte de bestendige deputatie over de vereiste gegevens conform artikel 5, § 2, 18°, van Vlarem I;

3.4.4.2. Overwegende dat in haar memorie de tussenkomende partij er nog aan toevoegt dat verzoeker het huiswater van de kippenstal ten onrechte beschouwt als niet-huishoudelijk afvalwater terwijl het mest is, en dat de rubriek niet-huishoudelijk afvalwater bijgevolg niet diende te worden ingevuld bij de milieuvergunningsaanvraag;

3.4.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat in artikel 5, § 1, 10° tevens sprake is van de geplande bestemming van de afvalstoffen en de afvalwaters, dat de term "bestemming" veel ruimer is zodat de tussenkomen de partij zich ten onrechte heeft beperkt tot het melden in de rubriek 4.1. van "opvangciterne spoelwater";

3.4.6. Overwegende, wat de beweerdde schending van artikel 1, 13°, en artikel 5, § 2, 16° van Vlarem I betreft, welke bepalingen betrekking hebben op de in de milieuvergunningsaanvraag te vermelden gegevens betreffende de lozing van afvalwaters, bij de bespreking van het tweede middel (punt 3.2.6.3.) reeds werd gewezen dat het afvalwater van de kippenstal terecht niet werd beschouwd als afvalwater in de zin van artikel 1, 13°, d), van Vlarem I en dat het te beschouwen is als verdunde mest die op het land wordt aangebracht; dat aangezien die verdunde mest niet als afvalwater te beschouwen is en dierlijke mest overeenkomstig artikel 3, h), van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen ook niet als een afvalstof wordt beschouwd, verzoekers opmerking in zijn laatste memorie inzake de term "bestemming" van afvalstoffen en afvalwaters niet opgaat; dat niet blijkt dat in het reinigingswater voor de stallen chemicaliën zullen worden gebruikt zodat dit uiteraard ook niet moest worden aangegeven in de milieuvergunningsaanvraag; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het gemeentebestuur op 18 april 1994 de vergunningsaanvraag van 25 maart 1994 ten onrechte ontvankelijk zou hebben verklaard; dat het aanvraagformulier melding maakt van onder meer het lozen van normaal huisafvalwater, het opvangen van spoelwater in een citerne en het uitbreiden van de mestopslag tot 338 m³; dat het uitdrukkelijk vermeldt dat voor de gevraagde uitbreiding een bouwvergunning is vereist

welke werd aangevraagd; dat de aanvraag derhalve in overeenstemming blijkt te zijn met de door verzoeker aangehaalde bepalingen van Vlarem I; dat het middel niet gegrond is;

3.5.1. Overwegende dat het vijfde middel is genomen uit de schending van de artikelen 14 en 16 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, van de artikelen 325 en 352 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (Vlarem II) en van de richtlijn 91/676/EEG van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, machtsoverschrijding en schending van het beginsel van behoorlijk bestuur; dat de uiteenzetting van het middel neerkomt op wat volgt :

Luidens artikel 14 van het mestdecreet is het verboden meer dan 400 kg stikstof per ha. en per jaar op cultuurgrond uit te spreiden. Voor P_2O_5 geldt een limiet van 200kg/ha indien er snijmaïs of gras wordt geteeld en van 150 kg/ha voor andere gewassen.

In Kruishoutem blijkt voor beide stoffen de limiet te zijn bereikt. Er is dus reeds overbemesting. Het decreet heeft het zelfs over dierlijke en andere meststoffen, dus mogen ook kunstmeststoffen en de stikstofneerslag uit de lucht in aanmerking worden genomen. Deze normen zullen zelfs nog worden verstrengd door het mestactieplan. De overschrijding van de bemestingsnorm moet des te meer in aanmerking worden genomen aangezien de exploitatievergunning wordt verleend tot 1 september 2011. Zeker omdat de nitraatrichtlijn reeds van kracht is.

Het negatief advies van de Vlaamse Landmaatschappij berust op deze gemeentelijke bemestingsgraad. Zelfs indien men dient na te gaan of de landbouwer voldoende cultuurgronden ter beschikking heeft voor de afzet van de mest blijkt dat er geen enkel formeel bewijs wordt geleverd voor het feit dat tussenkomende partij effectief de aangegeven oppervlakte in eigendom of pacht heeft. Hierdoor is de bestreden beslissing behept met machtsoverschrijding. Er is ook niet geweten welke gewassen er worden geteeld op deze percelen, wat nochtans van belang is in het perspectief van artikel 14 van het mestdecreet. Eveneens onduidelijk is of het hier om agrarische gronden gaat. Tussenkomende partij dient hierover voldoende gegevens te bezorgen, wat echter niet is gebeurd.

De vergunning schendt artikel 16 van het mestdecreet doordat zij toelaat het afvalwater uit de kippenstal te lozen in de gracht of op het land. Het gaat hier om grote hoeveelheden water en er is geen enkele voorzuivering voorzien in de vergunning. Deze zorgeloosheid is kennelijk onredelijk aangezien zowel de gemeente Kruishoutem als de Vlaamse overheid naar een consequente aanpak streven van de waterverontreiniging. Kruishoutem is bovendien een gevoelig grondwatergebied. Men kan dit argument niet afwimpelen door naar de opvang in een citerne te wijzen. Het is kennelijk onredelijk en onaanvaardbaar nu dit chemisch vervuilde spoelwater niet geschikt is om op de grond of in het water te storten.

Een erkende ophaler zou dergelijk reinigingswater moeten verwerken.

Artikel 325 van Vlarem II is geschonden omdat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met kwetsbaarheid van het grondgebied Kruishoutem inzake dierenmest. Verzoeker wijst tevens

op het Mina-rapport Vlaanderen waarnaar reeds werd verwezen.

Artikel 352 van Vlarem II is eveneens geschonden omdat er kennelijk onvoldoende opslagcapaciteit is voor mengmest.

De nitraatrichtlijn wordt manifest geschonden. Hierin wordt immers bepaald dat er slechts 210 kg stikstof per ha mag worden gemest in kwetsbare zones. In Kruishoutem ligt dit op 466 kg/ha. Deze zones moeten worden aangewezen door de lidstaten wat blijkbaar in Vlarem II is gebeurd, ook al wordt daar in de aanhef niet naar verwezen. De Raad van State dient zich omtrent de rechtstreekse inroepbaarheid door de particulier tegenover de overheid uit te spreken.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens geschonden door de overheid doordat met de belangen van verzoeker geen rekening werd gehouden wat betreft de buffering ten opzichte van zijn woning en met betrekking tot de stank- en stofhinder. Deze beginselen werden eveneens geschonden door geen advies in te winnen van de administratieve gezondheidsdienst. Dat de overheersende wind niet van de boerderij naar de woning van verzoeker waait is geen afdoende antwoord op dit argument;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend verweer voert :

"f)Schending mestdecreet en nitraatrichtlijn
Zoals reeds uitvoerig beschreven onder punt c voldoet de mestafzet aan de strengste norm van het mestdecreet, nl. 150 kg/ha.

Verder wordt opgemerkt dat de geciteerde nitraatrichtlijn nog niet geïmplementeerd werd in de Vlaamse regelgeving. De verzoeker verwacht ook de globale bemestingsdruk in een gebied met de beoordeling van een concrete inrichting met gronden. De bevoegde instanties, nl. de mestbank, volgt de

mestverspreiding op en oordeelde dat in casu de landbouwer voldoende nog niet overbemeste landbouwgronden heeft om op een ecologisch verantwoorde wijze alle geproduceerde mest af te zetten (cfr. advies Vlaamse Landmaatschappij). Verder wordt opgemerkt dat de inrichting enkel vaste kippenmest produceert.

g) Schending redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel

De verzoeker meent deze schending aan te tonen door het gebrek aan buffering, stof- en stankhinder en het ontbreken van het advies van de Administratie Gezondheidszorg in te roepen.

In haar verweer werden deze elementen uitvoerig weerlegd. De Bestendige Deputatie wenst tot slot nogmaals te benadrukken dat bewoners van een agrarisch gebied de normale burenlust van landbouwactiviteiten dienen te gedogen en in casu de inrichting uit de gegevens van het dossier en de adviezen planologisch en milieuhygiënisch verenigbaar is met de omgeving";

3.5.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker doet gelden dat "wat het meststof-fendecreet betreft, (...) de verwerende partij min of meer aantoonde dat de N- en P_2O_5 -normen per hectare niet zijn overschreden" en dat indien inderdaad moet worden aangenomen dat de bemesting sowieso onder 150 kg/ha blijft dan het middel zonder nut is en moet worden herleid tot de vraag "dat minstens het bewijs zou worden geleverd van de gronden die de exploitant meent in eigendom of pacht te hebben", hetgeen niet kan worden nagegaan doordat de verwerende partij geen inventaris heeft medegedeeld; dat hij stelt dat als gevolg van het arrest in de schorsingsprocedure hij zijn opportuniteitskritiek laat vallen alsook zijn grief inzake het ontbreken van het advies van de administratieve gezondheidsdienst; dat onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 1989, Fratelli CONSTANZO, zaak 103/88, verzoeker betoogt dat de richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen geen omzetting in het interne recht nodig

heeft; dat verzoeker de beweringen van de tussenkomende partij aangaande het gebruik van chemicaliën in twijfel trekt en dat hij dienaangaande verwijst naar een artikel in het tijdschrift "Boer en Tuinder"; dat inzake eventuele gezondheidsklachten die zouden kunnen voorkomen om reden van de stofhinder verzoeker verwijst naar een schrijven van de heer SMIS van de gezondheidsinspectie waarin eveneens een kostenelement voor een filtersysteem in beschouwing wordt genomen dat echter niet voorkomt in de bestreden beslissing; dat hij er nog aan toevoegt dat de schadelijkheid van kippenstallen ook blijkt uit de MER-plicht vanaf een bepaald aantal dieren en uit het ontwerp van richtlijn bij EU-Commissie om kippenstallen vanaf 30.000 dieren gelijk te schakelen met zware milieubelastende industrie.

3.5.4. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst de tussenkomende partij betoogt wat volgt :

- Met betrekking tot de schending van artikel 14 van het meststoffendecreet vertrekt verzoeker van een verkeerd uitgangspunt. De gemiddelde bemestingsdruk is niet hetzelfde als de bemestingsdruk op de gronden die bewerkt worden door verzoeker in tussenkomst. De tussenkomende partij heeft ook meer gronden dan strikt noodzakelijk is luidens het meststoffendecreet. Aangezien bij de berekening hiervan werd rekening gehouden met de strengste normen diende er geen verdere specificatie van de soort teelt te gebeuren. De ligging van de gronden werd geëvalueerd door de Vlaamse Landmaatschappij die controleerde of de gronden bij het bedrijf horen. Tussenkomende partij diende bij de milieuvergunningsaanvraag geen gegevens daaromtrent te verstrekken.

- Met betrekking tot de schending van artikel 16 van het meststoffendecreet stelt verzoeker dat de vergunning de tussenkomende partij toelaat zijn huiswater uit de kippenstal te lozen in de gracht. Dit klopt niet, het moet worden opgevangen in een citerne. Het bevat geen chemicaliën waardoor er geen bezwaar is om het over de landerijen te verspreiden. De bestreden beslissing is aldus niet kennelijk onredelijk.
- Met betrekking tot de schending van artikel 325 van Vlarem II merkt de tussenkomende partij op dat dit artikel geen betrekking heeft op kwetsbare zones qua dierenmest.
- Met betrekking tot de schending van artikel 352 van Vlarem II wordt opgemerkt dat de tussenkomende partij geen mengmest produceert.
- De nitraatrichtlijn werd nog niet geïmplementeerd. Anderzijds verwacht verzoeker de gemiddelde bemestingsdruk met de bemestingsdruk op de gronden van de concrete inrichting. De minimumhoeveelheid opgelegd door de nitraatrichtlijn wordt volgens de berekeningen van de tussenkomende partij niet overschreden.
- Met betrekking tot het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgeworpen dat verzoeker geen last zal ondervinden van stank- of stofhinder. Tevens diende geen advies van de administratieve gezondheidsdienst te worden ingewonnen;

3.5.5. Overwegende dat na lezing van het auditoraatsverslag waarin tot de bevinding werd gekomen dat noch het meststoffendecreet, noch de artikelen 325 en 352 van Vlarem II, noch de zogenaamde nitraatrichtlijn

91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 werden geschonden, verzoeker in zijn laatste memorie laat kennen dat "hij thans meent dat het standpunt van de heer Auditeur dient te worden gevolgd"; dat wat de aangevoerde schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel betreft hij bij zijn standpunt blijft; dat hij daartoe nog een aantal nieuwe feitelijke gegevens aanvoert;

3.5.6.1. Overwegende dat, gelet op het in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie door verzoeker gestelde, het middel in zover daarin de schending wordt aangevoerd van het meststoffendecreet, van de artikelen 325 en 352 van Vlarem II, van de nitraatrichtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 en in zover wordt aangeklaagd dat geen advies van de administratie gezondheidszorg werd ingewonnen (zie punt 3.2.6.5.) niet meer moet worden onderzocht; dat verzoeker moet worden geacht afstand te hebben gedaan van deze grieven;

3.5.6.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de stof- en stankhinder die door de exploitatie zou worden teweeggebracht dermate ernstig is dat zij niet in agrarisch gebied kan worden getolereerd; dat geen acht kan worden geslagen op gegevens die verzoeker voor het eerst in zijn laatste memorie aanbrengt; dat het middel niet gegrond is;

3.6.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord een nieuw middel aanvoert, dat hij ook reeds in zijn zogenaamd aanvullend verzoekschrift had aangevoerd; dat dit middel in essentie is

gebaseerd op de vernietiging van het oorspronkelijk Vlarem II;

3.6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord had opgeworpen wat volgt :

"De Bestendige Deputatie werpt de exceptie van onontvankelijkheid op m.b.t. dit middel dat pas aangevoerd werd in de aanvulling van de verzoeker, neergelegd bij uw griffie op 21 juni 1996. Dit nieuwe middel dient uit de debatten geweerd te worden.

Subsidiair wenst de Bestendige Deputatie terzake op te merken dat haar besluit van 27/10/1994 genomen werd in tempore non suspecto. Uw college vernietigde bij arrest nr. 52.260 dd. 16 maart 1995 Vlarem II.

Verder blijkt uit alle gegevens van het dossier en haar besluit dat de kwestieuze inrichting, los van de bepalingen van Vlarem II, in feite planologisch en milieuhygiënisch verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving";

3.6.3. Overwegende dat ook de tussenkomende partij van oordeel is dat verzoeker reeds in zijn verzoekschrift de onwettigheid van Vlarem II had kunnen inroepen; dat, voorts, zij doet gelden dat de bestreden vergunning haar noodzakelijke grondslag niet vindt in het oude Vlarem II, maar in het milieuvergunningsdecreet en in Vlarem I; dat zij meent dat de enkele vaststelling, in de aanhef van de bestreden beslissing, dat aan de verbods- en afstandsregels van het onwettige Vlarem II is voldaan, de bestreden vergunning nog niet onwettig maakt;

3.6.4. Overwegende dat in de bestreden beslissing het bij arrest nr. 52.260 van 16 maart 1995 vernietigde Vlarem II uitsluitend werd gehanteerd voor de beoordeling dat het bedrijf van de tussenkomende partij voldoet aan de afstands- en verbodsbepalingen van dat besluit; dat benevens die vaststelling de vergunningsaanvraag aan een milieuhygiënische

beoordeling werd onderworpen; dat de vernietiging van voornoemd reglement tot gevolg heeft dat die afstands- en verbodsregels in rechte moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat een eventuele weigering gebaseerd op die regels de onwettigheid van dergelijke weigeringsbeslissing zou kunnen hebben teweeggebracht; dat dus de beoordeling van de vergunningsaanvraag enkel rechtsgeldig kon geschieden op grond van de milieuhygiënische beoordeling, die te dezen overeind is gebleven; dat de enkele vaststelling dat aan de verbods- en afstandsregels van het inmiddels vernietigde Vlarem II is voldaan, het bestreden besluit niet onwettig maakt; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig juni tweeduizend,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.